

„Kind,” zei mevrouw Van Arken tot hare dochter, „heb je wel gedacht een half roemertje witten wijn bij de bessen te doen, toen ze bijna gaar waren?” Weg was ze, zonder antwoord af te wachten, overtuigd dat haar goedgeschoolde dochter het stellig niet vergeten zou hebben; zij had het dan ook uitsluitend uit huismoederlijke nauwgezetheid gevraagd. Mientje rilde; in het laatste uur had ze aan geen bessen gedacht. Hoe ze er thans wel zouden uitzien? Zij begon met ze van het vuur te nemen, waarop ze stonden te koken, niet meer braaf, zooals het kookboek ernstig voorschreef, maar razend ondeugend. Redden wat te redden viel, dat was het eenige wat haar nog overschoot. Op hetzelfde oogenblik zag zij haar vader opstaan en de kamer verlaten; hij was in zijn gesprek met Hofland, van den erfstadhouder zijn weg nemend over verschillende andere vorsten, bij zijn koperen Othokop aangeland en ging hem halen, in de hoop dat de vaandrig, die niet gaarne iemand ontmoedigde, er wellicht een aangezicht in zou weten te ontdekken. Nauwelijks was hij weg, of Hofland naderde Mientje, die, om zich eene houding te geven, met een lepel druk in de mislukte kruisbessengelei stond te roeren.

„Amarilletje,” hoorde ze zachtjes achter zich — „juffrouw” vond de vaandrig wat stijf, en „Mientje” durfde hij niet zeggen — „mag ik Amarilletje zeggen?” liet hij volgen, beseffend dat het te benutten oogenblik kort was en juist daardoor niet goed wetend hoe hij het zou aanleggen.

„Waarom zoudt u niet Amarilletje mogen zeggen?” antwoordde het meisje. „Wat kan ik er aan doen of u Amarilletje zegt?”

Hij stond nu vlak naast haar en trachtte haar in de oogen te kijken; zij bleef ze neerslaan en roerde zoo gejaagd in de gelei, dat een ziertje van het kokende moes op zijne hand spatte. „O, mijnheer Hofland!” riep ze ontsteld, toen hij zijne hand met een schok terugtrok. En de vaandrig, listiglijk inziend dat hij thans, nu haar hartje door het onwillekeurig teweeggebrachte ongeluk verteederd was, zijn slag moest slaan, vroeg — ze had hem, bij het spatten, even aangekeken en erg vriendelijk, naar hem docht —: „Mag ik zeggen Mientje, mijn vriendin, heel mijn leven lang?”

Zij liet den lepel los en in de gelei staan. Een oogenblik bedacht zij zich, onder den indruk harer overpeinzingen van straks, de juiste beteekenis zijner woorden ernstig wikkend en wegend, vrezend een ondoordacht antwoord te geven op een niet gedane vraag; een antwoord, dat wellicht haar bestaan zou verbitteren, eindeloos en onmeedoogend. Toen zag ze hem in de oogen, trouwhartig en blijde, en sprak: „Ja, mijnheer Hofland, dat moogt u zeggen, heel uw leven lang.”

Geweldig schrikkend, vlogen beiden van elkander; daverend dreunde de deur van het vertrek, als door een aardbeving uit hare voegen gerukt. Het was de dokter, die toegang verlangde, rammeiend met den Othokop, welke zijne handen in beslag nam; reeds een paar keer had hij mondeling toegang verzocht, doch de jongelui hadden hem niet gehoord. Men opende de deur en het gevaarte werd op tafel geplaatst; de vaandrig sloeg het met critischen blik gade en ontdekte er allengs meer in dan de eigenaar ooit had kunnen